

РЕШЕНИЕ

№ 2987

гр. София, 03.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 20.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **3021** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба с вх.№ 11240/21.03.2023г. на „Владимир Стоянов 2012“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление - [населено място], р-н П., [жк], [улица], с управител М. С., чрез адв. А. В. Б., съдебен адрес [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на ПАМ №22 -4332-006707 от 29.12.2022г. изд. от полицейски инспектор при Отдел „Пътна полиция“ –СДВР, връчена на 15.03.2023г., за налагане на ПАМ по чл.171, т.2 б. „а“ от ЗДвП- временно спиране от движение на пътно превозно средство до отстраняване на неизправността, когато пътното превозно средство е технически неисправно.

С жалбата се твърди, че ЗППАМ е издадена в противоречие с чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, изискващ в административния акт да се посочат фактическите и правните основания за издаването му и се развиват подробни доводи в тази насока. Иска се отмяна на ЗППАМ като незаконосъобразна. Отправено е и искане за присъждане на разноски.

В съд.заседание жалбоподателят „Владимир Стоянов 2012“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК], редовно и своевременно призван, чрез адв.Б., не се явява, не се представлява.

Ответникът – полицейски инспектор към СДВР Отдел „ПП“, издал процесната ЗППАМ, редовно и своевременно призван, не се явява, не представлява в

съд.заседание. В съпроводителното писмо, с което е изпратена преписката на съда е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на ПАМ №22 -4332-006707 от 29.12.2022г., издадена от полицейски инспектор при Отдел „ПП“ –СДВР, на жалбоподателя „Владимир Стоянов 2012“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК] е наложена на ПАМ по чл.171 т.2 б. „А“ от ЗДвП- временно спиране от движение на пътно превозно средство до отстраняване на неизправността. Със заповедта е отнето и СРМПС №009408512. От фактическа страна заповедта е обоснована с това, че с АУАН серия GA № 856666/23.12.2022г./ л.17/ е установено, че лицето Б. Ж. Д. на 23.12.2022г. около 14,30 часа в [населено място] спира и престоюва на [улица]от [улица]към [улица]с товарен автомобил М. 308 Д с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Владимир Стоянов 2012“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК], като при проверка на място се установява, че МПС е технически неизправно- с повредена шумозаглушителна уредба.

ЗППАМ е издадена срещу собственика на МПС- „Владимир Стоянов 2012“ ЕООД и му е връчена на дата 15.03.2023г., видно от разписката към заповедта.

По делото са приети като доказателства документите по административната преписка.

След като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл.168, ал.1, във връзка с чл.146 от АПК съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП Принудителните административни мерки по чл. 171, т.1, 2,2а,4, т. 5, буква "а", т. 6, т. 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно Заповед № 81213/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи /л.29/ СДВР осъществява контрол по Закона за движението по пътищата. Със заповед № 513з -1618/26.02.2018г. на директора на СДВР са определени да налагат ПАМ по чл.171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 длъжностни лица от Отдел „пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР., като съгласно заповед № 513 з-8640/28.11.2019г. издателят на ЗППАМ е предназначен в полицейски инспектор

V степен в 01 група "Административно- наказателна дейност" на 03 сектор „Административно обслужване към Отдел "Пътна полиция" при СДВР към датата на издаване на ЗППАМ. Поради изложеното съдът приема, че оспорената Заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган и е валиден ИАА.

При извършената съдебна проверка по чл.168 от АПК, обаче, съдът установи че обжалваната заповед е незаконосъобразна, тъй като е постановена при съществени нарушения на процесуалните правила. В производството по издаването на /ЗППАМ/ са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, довели до ограничаване правото на защита на оспорващия. Не е спазена установената от закона форма - чл. 172, ал. 1 от ЗДвП вр. чл. 59, ал. 2, т.4 от АПК. Липсват фактическите основания за издаване на заповедта. Също така, в настоящият случай в диспозитива на процесната ЗППАМ е посочено, че се налага ПАМ по чл.171 т.2 б. „А“ ЗДвП, без да се сочи по отношение на кой конкретно автомобил се налага тази ПАМ, до отстраняване на неизправността. Така формулирано, волеизявлението на адм.орган не съдържа визираните в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити. Не е ясно кое МПС се спира от движение и поради какви причини.

Като правно основание за издаване на акта е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 2, б. "А" от ЗДвП, съгласно която, временното спиране от движение на пътно превозно средство до отстраняване на неизправността се прилага в две хипотези: 1. пътното превозно средство е технически неизправно, включително и когато съдържанието на вредни вещества в изгорелите газове или шумът са над установените норми или 2. конструкцията му е изменена без съответното разрешение. Даденото от органа описание на фактите, довело до издаване на процесната ЗППАМ срещу „Владимир Стоянов 2012“ ЕООД е бланкетно. То е следното: "МПС е технически неизправно- с повредена шумозаглушителна уредба". В АУАН, издаден срещу водача на МПС, нарушението е квалифицирано по чл. 139, ал.1, т.1 от ЗДвП- „управлява МПС с неизправно шумозаглушително устройство - значителна неизправност“. Конкретно каква е неизправността от ЗППАМ и АУАН не става ясно. Според разпоредбата на чл. 101, ал. 4 от ЗДвП, неизправностите и тяхната класификация се определят с наредбата по чл. 147, ал. 1 (от ЗДвП), каквато се явява Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства (издадена от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, обн., ДВ, бр. 104 от 27.12.2011 г., в сила от 1.01.2012 г., изм. и доп., бр. 99 от 14.12.2012 г., бр. 73 от 2.09.2014 г., в сила от 1.09.2014 г., бр. 40 от 27.05.2016 г., в сила от 27.05.2016 г., бр. 38 от 8.05.2018 г., в сила от 20.05.2018 г., бр. 80 от 11.09.2020 г., в сила от 12.11.2020 г., попр., бр. 84 от 29.09.2020 г.; изм. с Решение № 3934 на ВАС на РБ от 29.03.2021 г. - бр. 76 от 23.09.2022 г., в сила от 23.09.2022 г.)- Наредба №Н-32/16.12.2001 г. Според разпоредбата на чл. 31, ал. 1 от Наредба №Н-32/16.12.2001 г., периодичните прегледи на ППС обхващат комплектността и изправността на агрегатите, уредбите и механизмите, които имат връзка с безопасността на движението, отделянето на отработилите газове, нивото на шума и изправността на шумозаглушителните им устройства и се извършват при спазване на методиката по приложение № 5. В разпоредбата на чл. 37 от посочената наредба са категоризирани неизправностите - незначителни, значителни и опасни, като същите са дефинирани в по - разгънат вид, спрямо ЗДвП Според точка 6.1.2 от методиката /представена в табличен вид/ по приложение № 5 към чл. 31, ал. 1 от Наредба №Н-32/16.12.2001 г., оценка на изправността на тръбопроводи и шумозаглушители на

изпускателната уредба се извършва чрез метод „визуална проверка при поставено над канал или върху подемник превозно средство“, като са визирани технически неизправности по несигурна или изпускаща система за отвеждане на отработените газове /оценени като значителни/, влизане на дим в кабината на водача или в отделението за пътниците, опасност за здравето на лицата в превозното средство /оценени като опасни/. В случая, общото вписване на неуточнена неизправност на шумозаглушителна уредба като факт, обуславящ проявление на правомощията на ответника да разпорежи временното спиране на превозно средство не изпълнява изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, като съдът е лишен от възможността да провери дали претендираните в ЗППАМ обстоятелства са действително настъпили и изобщо какви са те. Бланкетното вписване на термина „значителни неизправности“ в АУАН на който се позовава като доказателство издателят на ЗППАМ, отново не изпълнява изискванията за формална законосъобразност на заповедта. Съгласно легалната дефиниция по § 6, т. 72 от ДР на ЗДвП - "Значителни неизправности", включително при укрепването на товара, са откритите по време на проверка неизправности, които могат да засегнат безопасността на превозното средство или да имат въздействие върху околната среда, или да породят риск за други участници в движението по пътищата, както и други по-значителни несъответствия. Съгласно чл. 37 ал.3 от Наредба №Н-32/16.12.2001г. – „Значителни са неизправностите, които оказват отрицателно въздействие върху безопасността на превозното средство или оказват въздействие върху околната среда, или поражат риск за участниците в движението, както и по-значителните несъответствия с експлоатационните характеристики и конструкцията на превозното средство. При констатиране на такива неизправности и/или несъответствия превозното средство не може да се движи по пътищата, отворени за обществено ползване, освен за да се придвижи до място за тяхното отстраняване, като водачът трябва да вземе необходимите мерки за безопасността на движението. Значителни неизправности са и несъответствия между данните за регистрационния номер и/или идентификационния номер на превозното средство от свидетелството за регистрация и представеното за преглед ППС“. Съобразно цитираните разпоредби следва да се посочат конкретни факти и обстоятелства, които водят до засягането на безопасността на превозното средство или да които водят до въздействие върху околната среда, или поражат определен и конкретен риск за други участници в движението по пътищата, както и други, но отново конкретни несъответствия. Обстоятелства, които да конкретизират проявлението на хипотезата на нормативната дефиниция липсват в описателната фактологична част от заповедта. В това отношение следва да се отбележи, че не намира приложение разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, доколкото с доказателствена сила съгласно тази разпоредба се ползват конкретни факти и обстоятелства от обективната действителност, които съответният акт описва, каквито в случая не са изложени.

В тази връзка оспореният пред Съда ИАА, а именно Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ №22 - 4332-006707 от 29.12.2022г. на полицейски инспектор при Отдел „ПП“ –СДВР е издаден в противоречие с чл. 59, ал. 2 АПК, изискващ в административния акт да се посочат фактическите и правните основания за издаването му. Последните представляват мотивите за издаване на административния акт и са предпоставка за законосъобразността му. Разпоредбата е императивна и неизлагането на мотиви има за последица неговата отмяна. Липсата им

представлява съществено нарушение на изискванията за форма. Мотивирането на акта е задължение на административния орган и следва да се съдържа в него или в преписката по издаването му. В случая това задължение не е изпълнено. Трайната съдебна практика допуска мотивите да бъдат изложени и в отделен документ, стига по несъмнен начин да се докажат основанията за издаване на акта. Последните не се установяват и от АУАН, посочен като доказателство в процесната ЗНПАМ.

В процесния административен акт, както беше изложено по-горе липсват мотиви защо ответникът е наложил на оспорвания ПАМ по чл. 171, т. 2 б. „А“ от ЗДвП, с което задължението на административния орган да докаже всички предпоставки за законосъобразността на административния акт /чл. 170 АПК/ не е изпълнено.

По тези съображения Съдът намира ЗНПАМ №22 -4332-006707 от 29.12.2022г. на полицейски инспектор при Отдел „Пътна полиция“ към СДВР за незаконосъобразна и следва да я отмени.

Относно претенцията на жалбоподателя за разноски - по делото се съдържа както пълномощно, така и Договор за правна защита и съдействие от 20.03.2023г./л.15/, в който е договорено възнаграждение на адвокат Б. в размер на 1250 лева, платено в брой при подписване на договора, съгласно отразеното в същия. В този смисъл са налице безспорни доказателства за договореното адвокатско възнаграждение и за реалното му заплащане. С т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. При този изход на делото и в светлината на гореизложеното, на жалбоподателя следва да се присъдят своевременно поисканите разноски, които съдът определя в общ размер на 1 010,00 лв., от които 10,00 лв. за внесена държавна такса и 1 000,00 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение, намалено до минимума, посочен в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид възражението за прекомерност и тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Владимир Стоянов 2012“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК], [населено място], Заповед за прилагане на ПАМ №22 -4332-006707 от 29.12.2022г. издадена от полицейски инспектор при Отдел „Пътна полиция“ –СДВР, за налагане на принудителна административна мярка по чл.171 т.2 б. „а“ от ЗДвП- временно спиране от движение на пътно превозно средство до отстраняване на неизправността.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на „Владимир Стоянов 2012“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК] - [населено място] общо сумата от 1 010 лева за разноски по делото, от които 10 лв. за внесена държавна такса и 1 000 лв. – за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: